proleter

YAZARLARI İŞÇİLER VE KÖYLÜLERDİR.

HARAMZADELER HAZİNE TOPRAĞINI BABASININ MALIYMIŞ GİBİ YILLARDAN BERİ EKİP - BİÇİYORLAR

TOPRAKLARDA NÖBET TUTUYORLAR — Manyas'ın Kocagöl köyü halkı mer'alarını ağalara kaptırmamak için ellerinde sopa, tırmık, çapa gibi araçlarla nöbet tutmaktadır. Bayramiç köyündeki anlaşmazlık konunusu olan mer'ayı korumak için Kocagül'lü erkeklerin de jandarmanın müdahalesinden korunmak amacıyla kadın kılığına girdikleri öne sürülmecktdir. Resimde, mer'a yüzünden direnen Kocagöl'lüler görülüyor.

Gayri Canımıza Tak Dedi

Gazetelerde okuyoruz, radyodan dinliyoruz, son zamanlarda topraksızların canına tak demiş olduğu iyice ortaya çıktı. Bizler üç, beş evlek ekecek yer bulamazken, haramzadeler hazine toprağını babasının malıymış gibi senelerden beri ekip biçiyor. Hemi de üç, beş dönüm filân değil, üç, beş yüz dönüm değil, binlerce dönüm işgal etmişler. **Bizimkiler de, «o işgalse, bu da işgal» deyip, kendi öz topraklarını geri alıyorlar.** Tabiî, buna ağalar, beyler karşı çıkıyor. Candarma getirtiyorlar. Başka kuvvetler çıkartıyorlar. Düzmece tapu gösteriyorlar. Bizim sürüp ektiğimiz toprakları elimizden alıyorlar.

Ama bu böyle gitmeyecek. Yalancı tapuyu yutturamıyacakları, bu arazi bizimdir diye aldatamıyacakları günler de gelecek elbet. **Bak, her yerden ses gelmeye başladı.** İlkin Elmalı'da başladı. Sonra Akhisar, Söke, Göllüce köylüleri dedelerinin uğruna şehit düştükleri topraklarda bizim de hakkımız var diye harekete geçtiler. **Şimdi, bizim buralarda da millet hasret çekiyor. Herkes aklından geçiriyor, ama cesaret noksan.**

Arazisi olmayan, az olup da buralarda yetiremeyen bırakıp Ankara'da, İstanbul'da iş bulmaya gidiyor. Bir gecekonduya kapağı atabilen açıkgöze aşkolsun. Bunun sonu neye varır? Bu büyük şehirler, bunca topraksızı, bunca geçimi kıt olan adamı, çoluğu, çocuğu alır mı? Hem gidenlerin de bir ucu köyüne, vatanına bağlı. Buralarda karnı doysa, biraz rahatı olsa, çocuğunu devlet okutsa hiç çekip gider mi?

Biz, bu işlere devlet baksın, hazine arazilerini zaten zengin olan ağalara kaptırmasın, hattâ onların fazla toprağını alıp, topraksızlara, az topraklılara dağıtsın diyoruz. Yani, **Anayasamızda** olduğu gibi **toprak reformu** yapsın diyoruz.

Karışıklığı kimse istemez. Ama, biri kuru ekmeği bulamazken, öteki yağlı börek yerse, cümle millet sersefil, aç çıplak yaşarken, zengin ağalar hazine toprağına bile sahip çıkarsa, **işgal mişgal hepsi olur.** Atalarımız bile, biri yer, biri bakar, kıyamet bundan kopar, dememişler mi?

Köylü HAYDAR YÜCE
(Sarıkaya - Yozgat)

HAKKIMIZI ALMANIN VE DE ARAMANIN ZAMANIDIR

Sömürücü işverenler ve işçilerden faydalanan dalkavuk hokkabazlar doğrudan doğruya bizlerle, yani işçilerle, köylülerle, dar gelirlilerle, küçük esnaflarla oyuncak olarak oynamakta ve bize köle imişiz gibi muamele yaptıkları gibi, bizleri de akılsız ve cahil, bir şey bilmez sanmaktadırlar.

1967 ve 1968 senesinde Tarım İş Sendikası Güney Bölgesi Adana Şubesi 24.4.1968 karar, No: 2 bildiride işçilere bir hak tanıdı: «Asgari ücret 10 lira 90 kuruş yemek içmek işverene aittir. 13 lira 60 kuruş yemek içmek işçiye aittir.» dedi. Bu bildiriye göre herkes iş başı etti. Bilâhare Çukurova bölgesi 9 ilâ 10 liradan yeme içme de işçiye ait olarak ödendi. Hatay, Demirköprü, Reyhaniye, Kırıkhan, Maraş ve Pazarcık Ovası 5 ilâ 7 liradan ödeme yaptı. Bu arada yukarda geçen bildiriye göre hak iddia eden işçiler işlerinden olduğu gibi, bir çokları da dayak yedi.

Şimdiye kadar, hep böyle kanunsuz işler yapan, emekçilerin hakkını yiyen işverenler cezalandırıldı mı? Hayır! Ama bu arada hak iddiasında bulunan fakir işçi hem işinden kovuldu ve hem de komünist damgayı yedi. 40 derece sıcak altında 16 saat iş başında çalıştığımız halde hani hakkımız, hani insanlığımız, hani hürriyetimiz, hani bizden yana iktidar?.. Hak verilmez, alınır! Hakkımızı aramanın ve almanın zamanıdır. Asker bizden, vergi bizden, her türlü iş bizden olduğu halde dünyada bir tek dikili ağacımız olmadığı gibi, ölürsek gömülecek bir avuç toprağımız dahi yoktur. Uyan kardeşim! Uyan ki, çocuklarımız rahata kavuşsun! Dikkat et, seni daima sömürüyor ve sırtında bit gibi kanını emiyorlar... Birleşelim, birleşelim ki hakkımızı alalım!...

Hamit ERKEK
Nizip

O BARDA, PİLAJDA KEYF ÇATAR, SEN GÜNEŞ ALTINA ÇAPACI, IRGAT, O IŞILDAKLI ELEKTRIK YAKAR, SEN ÇIRA

PROLETER YAŞAYACAK

1968 senesinde Adana'da yayın hayatına giren PROLETER dergisinin yiğit sesini ülkemizin her tarafında duyulması yönünden abone olmuş, yazarları işçiler, köylüler olan, her sayfasında toprak kokan, her satırında makina sesleri, her kelimesinde ölmemek için günü-birlik çalışan ırganların, yarıcıların, marabaların alın teri olan, tabanın, en haklıların sesinin buralarda da yankılanmasını istemiş, yazılar ve şiirler göndererek PROLETER'le beraber, yine PROLETER'i yaşatma kavgasına girmiştik.

Ne var ki, Proleterlerin, bütün garibanların sesini olduğu gibi yayan, bu yiğit gazete, bundan huzuru bozulanlar tarafından satıcı ve dağıtıcıları tartaklanarak, çıkanları zindana atılarak, sorumluları mahkemelerde süründürülmek suretiyle o zaman 16 sayfa olan bu eşsiz derginin çıkmasını, «bir süre için» engellemişlerdi.

Emekçilerin uyanmasından korkanlara müjde. En pespaye usüllerle, en kınanacak, en iğrenç yollarla yayınını engelleyenlere müjde... Yedisinden yetmişine bu derginin kapatılmasını alkışlayan et kafalılar tayfasına müjde... Lüks salonların ihtişamı ve debdebesi içinde sosyetik orospuların şakrak kahkahalarını hal kımızın en içten sesine tercih edenlere müjde... O midelerinden başka hiç birşeye değer vermeyen yerli çirkin Amerikalılara müjde...

PROLETER ÇIKTI..

PROLETER Kİ, inandırılmışların değil, inanmışların gazetesidir.

PROLETER Kİ, bütün değerleri yaratan halkın gazetesidir.

PROLETER Kİ, gerçek halk demokrasisini bu ülkede kurmaya ant içmişlerin gazetesidir.

PROLETER Kİ, ikinci Milli Kurtuluş Savaşımızda en büyük çileyi çeken adsız neferlerin gazetesidir...

Açın kulaklarınızı asalaklar sürüsünün mensupları...

PROLETER YAŞAYACAKTIR.

İSMAİL GÜLDAL
Bakkal, Sultanhisar

YÜRÜ HAKKINI ALINCAYA YURÜ...

Kıymetli Türkiye'li emekçi kardeşlerim,

Bundan evvel yazılarımda Mehmet Şahin diye vasıflandırdığım bir akrebin fakir emekçinin daima dalında olduğunu yazmıştım. Esasen «Şahin» deyince, kötü bir temsil meydan almış oluyor.

Bu gibi bir durumlara göre ben esas olarak sizlerin taa derebeylik günlerinden bu tarafa gülmeyen yüzünüzün üzgün kalbinizin yanında olan bir emekçi vatandaşınız olmam dolayısıyla her türlü maskelerini yırtmak, haklarımızı savunmak büyük zaferimiz olacaktır.

Kıymetli emekçi kardeşim... O tok, sen aç. O ışıldaklı elektrik yakar, sen çıra. O kumaşın eyisini giyer, sense keten bile bulamazsın. O kolları cıplak, sense tam ata-görgüsü. O mini etekli, sense fistanlı veya donlu. O barda, pilajda keyif eder, sen-se 40 derece güneşin karşısında çapacı veya ırgat, çırak, köle. Osa bilok apatumanda, sen toprak damı veya kerpiç binada.

Emekçi kardeşim, bu yoksulluk halâ devam mı etsin? Halâ daha tüyü bitmedik yavruların hakkı yok yere savrulsun. Halâ mı daha söz sahibi olmayalım; halâ mı daha polis candarma yok yere dipçiklerin copların altında dayak mı yiyelim? Emekçi kardeşim, uyan; Anayasa kanunu senle beraber, yörü!.. Nasırlı yumruğunun balyozuyla yörü; Senden olmayan senede gökleri delecek apartuman kuranlara, senin her türlü ürününü yok hesabınla alanın üstüne, hakkını almak için yörü; Korkma, yılma, kanma, uyuma, uyan;. Sen aç gözünü, hakikatı gör. Sınıfına ağırlığını koy sen de. Bir insan gibi yaşa. İnsan dışı yaşadığın yeter emekçi kardeşim...

Emekçi kardeşim, derebeylerden, vurguncülardan kurtulmak için başta senin mücadele etmen lâzım. Bul sınıfını, sınıfınla birleş.

Kardeşlerim, bütün emekçi, dar gelirli, emekten yana olan vatandaşlarıma saygılarımla. Bir daha yazımı bekleyin.

Ege'den Emekçi
Mehmet ŞAKİ

YURDUMUZU GAVURA PEŞKEŞ ÇEKEN BU DÜZEN MUTLAKA DEGİŞECEK

Sayın Emekçi ve Devrimci güçlerimiz,

Bu haksızlıklar, bu iltimaslar, emekçi sınıfları ezmeler, sömürmeler yurdun her köşesinde her gün halkın sırtına binmektedir. Güzel Türkiye'mizi gâvura peşkeş çeken bu bozuk düzen mutlaka değişmeli ve değişecektir. Ciğeri metelik etmez, varlığını parayla satan fukara emekçi halkımızı gâvurla ortak olup sömürenler. Zeytin yağına motor yağı, pirince mozaik taşı, bibere hızar üğüntüsü ve kepek karıştırıp, sonra da kalkıp «sen de kafanı çalıştır» diyenler. Beş kuruş menfaat için gâvura yardakçılık yapanlar. İşçi ve köylü emeğine ihanet edip, sonra kalkıp «köylü bir şey bilmez, avutuyoruz enayileri» diyenler. Türk milletinin hakiki efendisinin köylü olduğunu görecekler.

Kasabalara, köylere propoganda yapmaya gelen foterli kravatlı beyler... Yenice sigarasının arkasına köylünün derdini yazıp öbür kasabada sigarası bitince onu orada atıp yenisini alıp cebine koyanlar... Komünist kelimesiyle çıkarını savunanlar iyi bilsinler ki, artık bu oyunlarını başka yerlerde oynasınlar, biz yutmuyoruz. Biz kanımızı emenin BURJUVA SINIFI OLDUĞUNU BİLİYORUZ.

Bütün aydın ve emekçi kardeşlerim. Mutlu günler hergün biraz daha yaklaşıyor. Ama bu, bizim başarılı çalışmamıza bağlıdır. Yılmayalım, yorulmayalım, durmayalım.

Hepinize kalpten sevgi ve hürmetlerimi sunar, yiğit dâvamızın kahramanlarına başarılar dilerim. AŞIK DEVRİMİ (MARAŞ)

ALMANYA'DA ZEYTİN EKMEK YEDİM, ÜSTÜNE DE DUZLU MUSLUK SUYU İÇTİM

Sevgili işçi ve köylü gardaşlarım!..

Bu mektubu sizlere Alamanya'dan yazıyom. Niye yazıyon? dirseniz, şunun için yazıyom. Öyle şeyler geçti ki başımdan gözlerim fal daşı gibi açıldı. Eğerki gözü açılmıyan gardaşım varsa okusun da onların da gözü açılsın diye yazıyom.

Toprak kıraç, karnımız aç yaşıyorduk köyümüzde. Durup dururken bir Alamanya dâvası çıktı, tedirgin olduk evimizde. Bunca yıl gara toprakla kucaklaştık. Öşür verdik, askere gittik, yol parası verdik. Gurtuluş Savaşında babamız öldü, öldü dirsem şehit oldu. Biz köyde aç kaldık. Sizin anlıyacağınız bizim gâvurlar bizi aç kodu, gidelim biraz da elin gâvuruna çalışalım bakalım devran ne getirecek dedik. Sardık sırtımıza azığımızı, bindik tirene, düştük yola, ver elini Alamanya... Aldılar götürdüler bizi işeki, vay anam vay!.. herifcioğlu suyunu çıkarmadan para mı veriyor sana? İş zamanı haddinse sağa sola bak, birisine bir çift lâf söyle tutup kolundan, atıyorlar işinden. İşte bu minval üzere çalıştım iki sene. Otuz bin lira para biriktirdim. Nasıl biriktirdin? dirseniz, onu hiç sormayın gardaşlar. Zeytin ekmek yedim, üstüne duzlu musluk suyu içtim. Eğlence görünce kaçtım, iş görünce koştum. İki yılda iki sefer ameliyat oldum. Biri mideden, biri böbrekten. Herifler çürüğe çıkardı bizi. Bir yıl tebdilhava verdiler, geldik memlekete.

Bir iki ay hazırdan yedik, baktım ki para yavaş yavaş suyunu çekiyor, bir iş tutmaya karar verdim. Hayvancılıkla reçberlikten canım yandığı için onların yanına bile uğramadım. Köyde iş yok. Gidip Angarada tutalım işi dedik. Geldik, altı bin liraya bir gecekondu arsası aldık. Çünkü evler pahalı iyi kötü bir evin olmadan iş bulsan ne olacak, aldığını verirsin kiraya. İşte bunun için aldım arsayı. Sekiz bin lira da harcayarak iyi bir gecekondu yaptım. Evi yaparken hiç kimse yoktu ortada. Tam evin içine oturdum iki gün sonra birde ne göreyim. Kazmayınan küreğinen, yanlarında bir manga da polisle yıkıcılar gelmesin mi. İlkin yalvardım yakardım herifler nuh dedi peygamber demedi. Arkadaşlar, dedim, siz de gecekonduda oturuyorsunuz, kimin adına yıkıyorsunuz evimi başıma, dedim. Belediye reisi adına dediler. Elin adına çalışmayı bırakalım gayrı, az da kendi adımıza çalışalım, bırakın belediye reisi kendi gelsin yıksın erkekse, dedim. Dedim amma lâf anlatamadım. Yıktılar evimizi başımıza sizin anlıyacağınız. Kiralık bir eve oturdum. Kalan para ile de ortak bir minibüs aldık. Atmış model minübüsü kaça alsak beğenirsiniz? Tam yüz bin liraya. On beşer binden otuz binini peşin verdik, yetmiş bin de borçlandık. Ayda iki bin lira borç vereceğiz. Başladık çalıştırmaya. Ben çığırtkanlık yapıyorum, arkadaşım şoför. Gece gündüz çalışıyoruz. Ay sonu geldi mi allah sizi inandırsın iki bin lirayı zor denliyorduk. Onu da borca verince kalıyorduk ayazda.

Velhasılı kelam diyeceğim odur ki gardaşlar bu işe bir sene zor dayandık. Baktım ki olmuyacak çocukları geri götürdüm köye. Küçük kardeşim Almanmanyadaydı tekrar ona istek yaptırıp geldim Almanyaya. Şimdi ikinci gelişim üstünden bir yıl geçti. Yine yemeyip içmeyip biraz para biriktirdim amma korkuyorum memlekete gitmeye. Devlet elinden tutmadıktan sonra paran olmuş ne olacak? Tükenir gider birkaç yıl içinde. Gine kalın ayazda.

Sözü daha fazla uzatmadan size diyeceğim şu gardaşlar:

Tüm başımıza gelenler bu düzenin bozukluğundan ileri gelmektedir. Düzeni zenginler kurmuş onların ununu öğütüiyor. Biz kurarsak yani tüm çalışan gardaşlarım elbirliğiyle yeniden kurarsak düzenimizi bu kere bizim unumuzu öğütür. Bu da ancak particilikle olur, bu partiye eski düzenin adamlarını sokmamalıyız ve de iktidara kendi partimizi, yâni Türkiye İşçi Partisini getirmeliyiz.

Şimdilik diyeceklerim bu kadar, bileğiniz güçlü, geleceğiniz aydın olsun Gardaşlar.

ALİ YILMAZ
(Almanya'nın Nurnberg şehrinde yapı işçisi)

FABRİKA AĞALARI İŞÇİLERİN BİRİKTİRME SANDIĞINA DA EL ATTI

Aydın'daki 1500 işçi çalıştıran özel tekstil fabrikası ayda on bin lira maaş alan bir müdürün, hepsi de A.P. olan çiftlik arası meclisi idare azalarının ve bu ağalara yardakçılık yapan beheri 3.500 lira maaş, yılda üç kez ikramiye alan ve de tam konforlu lojmanlarda bedava oturan sekiz-on sömürücünün elinde üleşilmektedir.

Bu fabrika ağalarıyla sarmaş dolaş, kuzu kuzu geçinen sözüm ona işçi sendikası ağaların dümen suyunda çöplenmektedir.

İşçilerin kan-ter içinde, gece gündüz, 40 derece ısıda, 80 derece rutubette, kaygan ve pis havada, loş ve de gürültülü yerlerde, yalın ayak başı kabak, 15-16 liraya çalıştıranlar her Allahın günü kafeteryada, Mobil Restoranda kafayı çekmektedirler. İşçilerin kurdukları para biriktirme sandığından hepsi birer Anadol sahibi oldu. İşçi ise bir torba sabun, bir teneke vita yağına ancak kavuştu.

Fabrikanın içinde kurulu bir başka kapkaç da, Tekstil-Spordur. Buraya her işçiden metazori ayda 250 kuruş aidat kesiyorlar. Bu kapkaçın başındakiler de, gene para biriktirme sandığını yürüten fabrika ağaları, müdürler, memurlar, şefler ve teknisyenlerdir. İşçiye hesap vermezler. Parayı har vurup, harman savururlar.

Kendi aileleri ile pilâjlara, pikniklere giderler, ikide bir balo düzenleyerek, şampanya içer, fıstıklı iç pilav, piliçli kızartma, gaymaklı kadayıf, dondurma yerler... İşçiye birşey yok!... Hatta, bu alemlerin süregeldiği havuzlu, asma bahçelere bile yanaştırmazlar işçiyi. Fabrikaya işçi için gelen kışlık kömürü, şefler, ucuza kapatarak, şehirdeki evlerine, atölyelerine gönderirler. İşçiye fabrika mamulâtından ihtiyacı olan telef pamuğunu, boyalı parça bezi binbir eziyetle verirler de, şefler, teknisyenler, memurlar (tekstil ağaları) pamuğun alâsını, poplinin, terilenin metre ile ucuza satılanından kucak kucak alırlar. İşçi sırtına bir gömlek bulamazken, onlar iç donlarına varıncaya kadar poplinden gadifeden yaparlar. Sonra bir işçi çıkar da: «Bu ne yahu! Yetti gayrı! Biraz da bize verin, biz de insanız. Bütün bu malları biz ürettik.» dedi mi, ossaat yaka-paça dışarı atıyorlar ve de eylemi baltalamak, dilleri koparmak, soluklarıı kesmek, elleri bağlamak için yüksek sesle bağırıyorlar: «İşte gominis, vurun, tutun, öldürün...»

CEVDET ŞİEAY
(Aydın'dan Tekstil İşçisi)

DEFOL BE

VİETNAM EMEKÇİLERİ AMERİKAYI DİZE GETİRİYOR

Amerika Türkiye'de!.. Askeriyle, casusuyla, üsleriyle pislikleriyle, tankları topları coplarıyla... O, pis parasıyla, elindeki karasıyla, içimizde yarasıyla Amerika Türkiye'de... Amerika mübarek toprağımızda!..

Ama yalnız Türkiye'de değil bu Amerikan gâvuru. Dünyanın her bir köşesinde... Nerede satılmış varsa orada Amerika. Nerede Amerika varsa orada sömürü... Yunanistan'da, Brezilya'da, İran'da... Hele Viyetnam'da... Ama bu, böyle gitmeyecek kardaşlar:

Kudurmuş ve de saldırgan Amerika'nın Viyetnam'da savaşı kaybettiği artık iyice ortaya çıkmıştır. Kahraman Viyetnam halkının üstüne her gün binlerce ton bomba atan kapitalist alçakların devleti artık kendi askerlerini bile zaptedememektedir. Bir Amerikan gazetesinin verdiği habere göre, «Viyetnam'da her gün ortalama 10 Amerikan askeri Amerikan ordusundan kaçıp, kahraman Viyetnam ordusuna katılmaktadır.» Viyetnamlılarla birlikte Amerika'ya karşı savaşan bu namuslu Amerikalı askerlerin sayısı gün geçtikçe artmaktadır. Bunlar arasında zenciler de bulunmaktadır. Hep bildiğimiz gibi, Amerika'da zenciler adam yerine sayılmamakta ve en aşağılık işlerde çalıştırılıp, süründürülmektedir. Tıpkı bizim emekçi halkımız gibi sömürülen bu zenciler elbette Amerikan ordusundan kaçacaklardır. Kaçan zenci askerler, «Kara Kuvvet Mangası» adı altında bir manga kurmuş ve Amerika'ya karşı savaşmaya başlamışlardır.

Artık kimsenin şüphesi kalmadı: Amerika'nın hem Viyetnam'da, hem dünyanın her bir yerinde, hem de Amerika'da yıkılması yakındır!

Yaşasın kahraman Viyetnam halkı! Yaşasın zenciler ve Amerikan emekçileri! Yaşasın bütün emekçiler!..

VİYETNAMLI SATILMIŞLAR DA KAÇIYOR

Viyetnam halkını Amerikan gâvuruna, hem de bir pula satan alçaklar da Viyetnam halkının kurtuluş mücadelesi karşısında kaçacak delik aramaktadırlar. Viyetnamlı emekçilerin zaferi artık gün gibi belirmiştir.

Bu durum karşısında Viyetnam'ı Amerika'ya satan hainler pis canlarını kurtarmak için teker teker vatanlarını bırakıp kaçmaktadırlar. Hem de kaçmak için her biri Viyetnam halkından çaldıkları paralardan 180.000 lira ödeyerek... Kaçanların kaç kişi olduğu sorulduğunda, bir Viyetnam'lı satılmış şöyle demiştir: «Bu rakkamı açıklayamam. Çünkü aramızda kaçmayan yok gibidir. Hem eğer kaç kişinin kaçtığını söyleyecek olursam, ben de kaçma şansımı kaybederim.»

Gene, çocuklarını, karısını, yakınlarını Fransa'ya kaçıran, 16 milyon lira parasını da İsviçre Bankalarına yatıran bir rezil şöyle demiştir: «Viyetnam para kazanılacak bir yerdir. Fransa da bu paranın keyifle yeneceği bir yerdir.»

Halk soyguncusu satılmışlar, işte böyle bir can pazarına düştüler. Topunun canı cehenneme!..

KAHROLSUN AMERİKA Ankaralı Üniversite gençleri Okullarında toplandıktan sonra, «Kahrolsun Amerika!», «Amerikalı Defol!» diye bağırarak Mithatpaşa caddesindeki Amerikan gâvurunun Türkiye'deki casusluk teşkilâtı olan Tuslog binasına yürümüşlerdir. Kapılardaki tüm Amerikan asker ve subaylarını çil yavrusu gibi kaçırarak gâvurların otomobillerini devirmişlerdir. Resimde devrilen otomobillerden biri görülüyor.

PROLETER DERGİSİ
Sayı : 11
20 TEMMUZ 1969
Sahibi : Necip AKAN
Sorumlu Md. : Nurettin Pirim
Abone Koşulları : 6 Aylık 5 TL.
Yıllık 10 TL. sayısı 50 Krş.
adres: Süleyman Sırı Sok. 2/8 Yenişehir - Ankara
YENİ SER Matbaası — Ankara

